

Muștele și albina

Alecu Donici

Două muște sprintenele
În țări străine porneau
Și pe albină cu ele
Cam astfel o îmbiau:
- Hai să mergem, surioară!
Papagalii toți ne-au spus
Că pe-acolo-i numai vară,
Soarele n-are apus.
Libertatea predomnește
În tot ce-i vietuitori
Și dreptatea nu scutește
Nici de muști-ucigători.
Iar aice... oh! ce soartă!
Să trăiești în țara ta,
Aci vie, aci moartă,
Fără a te desfăta.
Păiajenii pe la țară
În mreajă ne potopesc;
Iar prin târguri, peste vară,
Ca pe dușmani ne gonesc.
Apărători, rea hârtie,
Toate s-au descoperit;
Vii să guști din farfurie
Și pe loc te-ai otrăvit.
La mezelicuri capace
S-au răspândit de ajuns;
Apoi răul ce ne face
Paharul cu miere uns!..
- Cale bună, muști, de-aice!
Le zise albina lor.
Eu rămân, căci sunt ferice
Și în țară-mi voi să mor.
Pămînenii, mic și mare,
Ai mei faguri toți iubesc;
Și pentru-a mea bunăstare,
Vara, iarna, îngrijesc.
Iar voi, oriunde vă-ți duce,
Dacă și-n acele țări
Vreun bine nu-ți aduce,
Nu veți afla desfătări.

Acel ce pentru-a lui țară
În faptă face folos,

POEZII ONLINE

Orice rău îl împresoară,
Nu o lasă bucuros;
Iar acel ce nu lucrează
La edificiul comun
Singur se expatriază,
Căci nimic nu face bun.